

Бурузу хузури таҳочуми иттилоотӣ ва мафкуравӣ аз тариқи сомонаю расонаҳои берунӣ ва муҳимтар аз ин, шабакаҳои иҷтимоӣ яке аз воситаҳои муҳими таблиғоти нахзатӣ дар ҷанд соли ахир маҳсуб ёфта, дастандаркорони матолиби хашини ТТЭ ХНИ-й тавҳин задан ба давлат ва Ҳукумати Тоҷикистон ва натиҷатан, нобоварии мардумро ба режими мавҷудаи сиёсии кишвар афзуданро мароми сиёсӣ ва ақидаҳои худ медонанд. Аз тариқи паҳшу нашр кардани маводи ғаразнок раҳбарияти созмони террористии экстремистии ТТЭ ХНИ миёни ҷомеаи тоҷик нуфуз пайдо кардан меҷаҳад ва худро мубаллиғи озодию истиклол ва пуштибони мардум вонамуд мекунад. Тавассути ин навъи технологияи сиёсӣ раҳбарияти ТТЭ ХНИ меҷаҳад ҷомеаро таҳти султай равонӣ ва идеологӣ қарор бидиҳад ва мисли пештара дар муҳитҳои иҷтимоӣ тоҷикӣ таъсиргузор бошад. Ин аст, ки аз ҳориҷ ба таҳочуми иттилоотӣ ва мафкуравӣ меҷардозад ва риёкорӣю ҷарбзабониро ба ҳадди политехнологияи калидӣ меҷардорад.

Аксари қулли қаламбадастони ғайбӣ расонаҳои нахзатӣ ба таври пайваста мушкilotи мавҷударо ба ҳадди ифрот расонда, оташи нафрату бадбиниро нисбат ба режими ҳукумат аланга додан меҷаранд. Ба назари мубаллиғи нахзатӣ ҳама ҷиз дар қаламрави Тоҷикистон ба даст ва Ҳукумат ва масъулини давлатӣ ба дарде намеҷаранд. Дар баробари ин, донишу маърифати заифи худро, ки аз муште ҳурофот таркиб ёфтааст (вале бо завоҳири дунявӣ персота шудааст), реклама мекунад. Аҷобатро бубинед, ки ба ном таҳлилгарони нахзатӣ аз берун истода, дар мавриди Ватан, давлат ва миллат қазоват мекунад ва қони дурӯғ мебоҷанду ба иттилооӣ сармоягузори ҳориҷӣ манзур месозанд. Зимнан, дурӯғпароканиҳои онҳо на дурӯғҳои оддӣю муқаррарӣ, балки ҳарзаю дурӯғҳои осмонӣанд ва ба онҳо бовар кардан ба ақли солим намеҷуннад. Дар маҷмӯъ, ба дурӯғҳои осмонӣ нахзатӣ метавон тақрибан ҷунин посух дод:

1. Бояд тазаққур дод, ки аврупоӣён ва таҳлилгарони ҳориҷӣ, қолибан муҳтоҷи иттилооти дурӯғӣ ин тоифа нестанд, онҳо қарои ғирифтани иттилооти дақиқ аз пойгоҳҳои ҳабарии ғарбӣ, ки иқтидори бузургӣ иттилоотӣ ва таҳассусӣ доранд, истифода меҷаранд ва ба расонаҳои игвоғари нахзатӣ, аслан эътимод надоранд. Танҳо баъзе ғуруҳҳои манфиатхоҳ қарои доман задани буҳронҳои сиёсӣ ва мафкуравӣ қар маҷноӣ дину маҷҳаб дар минтақаҳо аз манобеи ҳабарии нахзатӣ истифода меҷаранду ҳалос. Албатта, ин танҳо ба ғуруҳҳои «ҳос»-и таҳлилгарони ҳориҷӣ тааллуқ дорад.

2. «Таҳлилгарон»-и расонаҳои нахзатӣ, минҷумла Акбари Сиддиқ ва мисли ӯ дар Ватан нестанд ва ҳарфи онҳо, ки қар асоси иттилооти муғризини доҳилӣ таҷя мекунад, намеҷавонад ваъӣ қуллиро дар минтақа таҳҳис бидиҳад. Ин аст, ки назар ва матолиби

Акбару ба Акбар монандҳо барои ҳадашону муҳлисонашон писанданду бас.

3. Давлат ва Ҳукумати феълӣ ҳеҷ ғоҳ ва ба ҳеҷ вачҳ, сиёсати зиддимардумиро пеша накардааст ва пайваста барои баланд бардоштани нуфузи Чумхурии Тоҷикистон дар арсаи байналмилалӣ ҳақду талоши фаровон варзидааст. Илова бар ин, ҳамасола дар каламрави чумхурӣ амниятӣ суббот ҳуқуқфармо буда, мардум дар фазои ҳамдигарфаҳмию ҳамдигар зиндагӣ карда истодааст. Мутаассифона, имрӯз ҳам боқимондаҳои нахзатӣ дар дохилу хориҷи кишвар ба паҳну интишор кардани дурӯғу игвоҳо пардохта, обрӯ ва нуфузи давлатро дар арсаи байналхалқӣ костан меҷаҳанд. Онҳо ба таври ошкору пинҳонӣ аз ҷиҳати идеологӣ истифода бурда, ҷомеаро ба бегона меҷаҳанд ва авҷро мутаҷалли кардан меҷаҳанд. Ҷаҳади нахзат буда ва ҳақ, ки мардуми Тоҷикистон зиёдтар беғавод бошанд, то аз тариқи нооғоҳӣ ва беғаводӣ рӯйи ҷоҳои онҳо савор шаванд ва ҳолатҳои ҳақро бебаркас амалӣ намоёнд. Ин орзуи деринаи кишри рӯҳонии муҳафизаҷор ва усулҷор аст, ки аҷасаран ба нахзат беғавод ва ё беғавод иртибот дошанд ва мутаассифона, имрӯз ҳамон рағбати сирри миёни онҳо вучуд дорад.

4. Таъкид кардан бамаврид аст, ки имрӯз дар сатҳи элитаи сиёсӣ давлатӣ ба самтҳои марбут, аз ҷумла илму маориф таваҷҷуҳи махсус зоҳир мешавад ва давра ба давра ва марҳила ба марҳила илму маориф дар кишвар беҳбудӣ меёбад. Маблағҳои калони давлатӣ аз бӯҷаи кишвар ба самти маориф ва илм ихтисос меёбанд, ҳамасола муассисаҳои таҳсилоти миёнаи умумӣ таъмир мегарданд ва муассисоти нави таълимӣ дар ғӯшаву қанори мамлакат бунёд мегарданд. Бурсияҳои таҳсилотӣ дар хориҷ барои таҳсили ҷавонони тоҷик ихтисос меёбанд, шумораи назарраси муҳассилини тоҷик дар бонуфузтарин муассисоти таҳсилоти олии кишварҳои осеёӣю аврупоӣ ва амриқӣ ба таҳсил фаро гирифта шудаанд. Ҳаёти профессори бонуфузтарин донишгоҳҳои русию урупоӣ барои тадрис ба донишгоҳҳои мо даъват мешаванд. Тадриҷан сатҳи сифати таҳсилот ва таҳқиқот ба стандартҳои ҷаҳонӣ наздик мешавад. Магар ин нави қорҳо ва тасмимоти ҷиддӣ давлатӣ дар умури таҳсилотӣ ва илмиро метавон ноҷа гирифт? Албатта, ба забони «қоршиносон»-и бурунмарзии нахзатӣ ин нави пешравиҳо намоёнғари тариқӣ нестанд. Дигар ин ки онҳо, аслан пешравиҳо дар ватан дидан намеҷаҳанд ва бояд аз тағи ноҳун қирк бикобанд, то раҳбарони хориҷашонро шоду масрур гардонанд ва сармояи зарурии дарёфт намоёнд.

5. ТТЭ ХНИ ва дастгоҳҳои иттилоотӣ он дар дохилу хориҷ ба як нуқта таваҷҷуҳ доранд – ба ҳақ роҳу васила пойин бурдани нуфузи кишвар ва миллат ва аз ин роҳ ҳақро назди ҳоҷаҳои хориҷӣ, ки сармояғузорӣ пружаи нахзатианд, ширин кардан (ба умеди маблағғузории минбаъдаи пружа). Дигар ҳадафе фаротар аз ин, пушти найранғҳои нахзатӣ ва ҳомабадастони онро намебинем. Аммо ёди қудрати сиёсӣ ва тасаллут бар ҳосу ом ҳамеша орзуи ормони нахзатӣ буда ҳақ ва он ормонғарии виҷаро набоёд аз

ёд баровард.

Фаридун Ориёӣ